

SONČNA VRATA

*Sončna vrata pripeljejo posameznika na pot ljubezni in modrosti. Kdor v sebi odkrije ta
Dva čudovita bisera lahko spozna skrivnost celotnega vesoljnega reda, od
najmanjših zakonitosti, pa vse do prasketlobe večnega ognja,
kateri napaja vso neskončnost.*

Onosmil Zlatobor

45. OBJAVA

15. januar 2016

"SKRIVNOSTI ŽIVLJENJA" GOVORICA, UMETNOST IN GLASBA

Te tri besede označujejo tri stvari, ki se pojavljajo na vseh svetovih in soncih, saj predstavljajo osnovno dejavnost in glavni vzvod za duhovni napredek. Povsod jih lahko najdete, prilagojene so dimenzijam vesoljskih teles in duhovnemu razvoju človeštva.

Ker se ti trije najvažnejši življenjski dejavniki pojavljajo vsepovsod in ker brez njih ni življenja, celo ne medsebojnega prepoznavanja ali poznavanja duhovnega sveta, navsezadnje ne bi bilo mogoče niti spoznavanje o zgradbi Mojega stvarstva in Mojega lastnega Jaza, se seveda pojavi vprašanje:

Kaj pravzaprav je »govorica«? Kaj »umetnost«? In kaj »glasba«?

In nadalje:

Zakaj je vse troje potrebno? In kakšna duhovna vsebina je skrita v teh izrazih, ki se odražajo v zunanjem življenju? Naj bo to v besedi ali v artikuliranih zvokih, v obliki ali idejah, ki so izražene preko omejenih področji, ali pa izražena z zvokom, kar se ne da razumeti, temveč le občutiti!

Torej se lotimo obravnave prvega vprašanja:

»Kaj je govorica ali jezik v govorneni obliki?«

Kakor sem vam že v predhodnih besedah namignil, je govorica sporočilo notranjosti enega bitja preko zunanjega sveta nekemu drugemu bitju.

Govorica ima različen značaj: lahko je sestavljena iz artikuliranih glasov, iz kretenj ali gest, ali pa iz neartikuliranih glasov.

Vsi jeziki so sestavljeni iz artikuliranih glasov, s katerimi vsak človeški duh sočloveku razodeva tisto, kar mu hoče pojasniti.

Ta govorica je različna na vseh svetovih in sončnih telesih, v skladu s stopnjo duhovnega razvoja ljudi. Plemenitejša je duša, bolj plemenita je govorica; bolj kot je prva zanemarjena, bolj revna je slednja.

Ko pa govorica s pomočjo zvokov ne zadostuje človeški duši, ta želi vsebino svojega načina govorenja poudariti z ustreznimi gestami; rezultat tega je govorica kretenj, katero navsezadnje razume večina ljudi tudi brez besed. Izid tega je tako imenovana mimika, ki je bila umetno razvita v vaših predstavah kot jezik znakov, kjer z njo seznanjeni lahko s pomočjo gibov izrazi vse to, česar pred publiko ne sme na glas izreči. Navsezadnje sem sodi tudi znakovna govorica. K temu sodi na primer govorica, ki jo uporabljajo

vaši gluhonemi. Tudi slepim je duhovno kraljestvo odprto, kot je to pač mogoče, s pomočjo tipa, pri čemer lahko sluh notranjega človeka izpopolnjuje in ga dopolnjuje.

Govorica izražanja in slikanja besed, ter s tem občutkov, spada v kraljestvo oblikovnega jezika in bo bolj podrobno obravnavan pod izrazom »umetnost«, kjer bo pokazano, zakaj morajo vsa človeška bitja za sporazumevanje imeti znake in kako so le-ti nastali.

Končno obstajajo tudi neartikulirani glasovi, ki pa ne izražajo pojmov, temveč razpoloženja, kakršna sta veselje ali bolečina. Ti glasovi niso dani le človeku kot razumskemu bitju, temveč bolj ali manj vsem ustvarjenim bitjem, da lahko izrazijo svoje ugodje ali neugodje. Tudi ta pomanjkljiv način izražanja spada v kraljestvo zvokov, o katerem vam bo podano celotno poglavje z večjo jasnostjo in razumljivostjo. Torej, zakaj je jezik splošno razširjen? Zakaj je potreben živemu bitju? To sta vprašanji na kateri vam bom Jaz najprej odgovoril.

Vidite, duša, ne glede ali je človeška ali je živalska, je živo bitje, ki vase nenehno vsrkava vtise iz zunanjega sveta, jih predela za svoj lastni jaz, kot rezultat pa zaradi svoje prirojene ljubezni do lastne vrste, želi le-tej sporočiti, kaj čuti, kaj doživlja, in kako je to uporabila sebi v prid.

Tako, kakor jih Jaz kot Stvarnik Mojih velikih čudežnih del, ne morem občudovati Sam, temveč iščem srca, s katerimi bi delil Svoje radosti, in kakor Jaz potem šele v radosti drugih bitij ob Mojih delih ponovno tudi Sam uživem to veselje, prav tako nobeno živo bitje ne more obdržati v srcu vtise zunanjega sveta, ki nenehno delujejo nanj. Ob tem vzbujena čustva in misli mora sporočiti drugim, vzpodbujati enako misleča bitja k empatiji (zmožnost živeti se v čustva drugega), k souživanju. Z namenom potešitve te želje, je duša razvila svojo artikulirano ali neartikulirano govorico, da bi svojim sopotnikom na zemeljski poti sporočila to, kar je bilo preveč za njo samo, kajti samo, če to isto prenese drugim, lahko dvakratno čuti radost tega, kar je pravzaprav bilo prejeto.

To potrebo po sporazumevanju lahko najdete izraženo v slabotnih neartikuliranih zvokih pri živalih, v artikuliranih pri človeku ter v plastičnih duhovnih oblikah in na več na glas izgovorjenih, vendar občutenih besedah in izrazih pri duhovih in najvišjih angelih. Tam se vse, kar se v materialnem svetu izraža z glasom ali zvokom, čuti in razume edino preko duhovne ustreznosti v jeziku, o katerem ne morete imeti nobene predstave zaradi tega, ker bi kot edino merilo za podobno pojmovano predstavo uporabili le hitrost misli.

Splošno rečeno, je jezik »materializirano Duhovno«.

Tamkaj se notranja beseda izraža z zunanjim svetom. Na ta način je določen celoten duhovni napredek; brez njega bi bilo stvarstvo namreč le polovično, celo manj kot polovično, delo šušmarja.

Vse živali posedujejo jezik, določen način sporazumevanja z zvoki ali kretnjami; vsak mora biti zmožen sporočiti drugemu kar želi, drugače stvarstvo ne bi imelo gonilne sile.

Ljubezen in njeno nasprotje sovraštvo, se izražata z gibi ali zvoki, ustrezajoč bitjem, ki jih uporabljajo. Duhovno življenje bi bilo nemogoče brez jezika, brez sporočila, brez izpovedovanja. Kajti edinole iz njih je življenje, je skupno življenje in tudi skupni napredek.

Jaz, ki sem ustvaril svet s tako mnogimi milijoni duhov in bitij, vas vprašujem – Kaj bi svet brez govornice? Kaj bi bilo z vsemi Mojimi čudežnimi ureditvami, kaj z dejanskimi duhovnimi dejavniki celotnega stvarstva, namreč z ljubeznijo, veseljem, užitkom blaženosti, če jih bitja ne bi bila zmožna izražati?

Vsa bitja bi morala propasti pod vtisi zunanjega sveta, če ne bi mogla dati duška tistemu, kar širi njihova srca od veselja ali pa jih stiska zaradi bolečine.

Kjer je možno vpijanje, mora obstajati tudi izločanje, sicer ni mogoče nobeno življenje, nobena duhovna izmenjava, noben duhovni napredek! Sporočanje ali izpovedovanje je življenjska potreba, je edina vez,

ki vse združuje v eno celoto; je vez, ki veže živali na človeška bitja, ljudi na duhove, in vse omenjene na Mene.

Ta skupna vez, - tako nepopolna in omejena pri najmanjših infuzorijah, pa vse do duha polnega govora najvišjega angela, je proizvod ljubezni. Brez ljubezni ni jezika, in brez jezika ni ljubezni!

Torej glejte na to potrebo kot na neobhodni gradnik celotnega stvarstva, celo kot na njegov temeljni steber. Kajti brez govorice bi vsako bitje ostalo takšno, kakršno je bilo ustvarjeno; brez govorice ni napredovanja, brez napredovanja ni življenja, ni smisla kakršnemkoli ustvarjanju!

Ta duhovna vez, ki nas vse prepleta, nas vse združuje v eno družino, nas vse poživlja in nas zbližuje, ki vas vodi k Meni in Mene k vam; ta vez je tisto veliko življenjsko načelo, ki, kjerkoli vladajo svetloba, življenje in ljubezen, vse povezuje k skupnemu namenu. Povzdiguje vas, Moja ustvarjena bitja, Meni pa dopušča, da znova občutim veličino in lepoto Svojega stvarstva, prvič kot Stvarnik in drugič v mnogo lepši luči, v luči ljubezni Očeta naproti Njegovim otrokom!

Ta jezik nasplošno, ki ob izražanju očarljivih, radostnih občutij, kaže živali v lepši luči in pričara človeku lepše iskricice v očeh, povzdigne njegov glas in povzroči, da njegov celotni organizem vztrepeta od blaženosti. Je izraz najbolj notranjega dela bitja, ki označuje v kolikšni meri je dojel zunanje vtise in kako jih je duhovno in pravilno raztolmačil.

Potemtakem je, ob poučevanju z govorico, pomemben tudi sadež duhovne presnove vseh vtisov zunanjega sveta, pravilno in dobro izoblikovan govor ali lepo oblikovano podajanje, ki mora, z navdušenjem povedano iz duše, znova vzbuditi navdušenje. In tako je razumljivo, kar je rečeno v Janezovem evangeliju: »V začetku je bila Beseda in Bog je bil Beseda!« Da začetek je bila Beseda, in Beseda sem bil Jaz!

Brez Moje Besede ni stvarstva, brez stvarstva nobenega bitja, nobene ljubezni, brez ljubezni ni življenja, in brez življenja ni sporočanja ali izpovedovanja!

Od začetka sem Jaz bil »Beseda«, izraz in prapodoba večnega počela, in prav zaradi tega, ker sem Jaz bil Beseda, prva zahteva vsem duhovnim proizvodom, mora beseda ali sporazumevanje z besedo voditi nazaj k Meni vsa Moja ustvarjena bitja, ki sem jih Jaz z Besedo postavil v večnost, da bi Mi z borbami in besednimi boji preko besed, kretenj in zvokov vrnili tisto, kar sem vanje položil s prvo Besedo.

V začetku je bila beseda, »Beseda« kot bistvo ideje in na koncu vseh obdobij stvarstva se bo vse živo ponovno združilo v eni besedi, in ta beseda bom znova Jaz!

Beseda, ki je iz ljubezni ustvarila bitja in svetove, bo ponovno kot ljubezen dosegla vrhunec v njenih ustvarjenih bitjih in na koncu v duhovnem nebeškem človeku, v Meni kot središču, znova pa jo bodo slavila vsa ustvarjena bitja.

Tako je pojem neskončnosti podoben krogu.

Iz Mene je izšla Beseda: »Bodi!« Izzvenela je navzven v vse neskončne prostore, in bilo je!

Vse je prešlo v bivanje, vse je oživel, ljubilo, sporočalo in izpovedovalo, po načrtu napredovalo skozi eone časovnih zaporedij in se bo nekoč vrnilo k Meni poduhovljeno, polepšano in preblazeno, vzklikajoč: »Oče! Nekoč si zaklical »Bodi!« Sedaj glej, Tvoji otroci so se odzvali temu klicu in stojijo zdaj pred Teboj, veselijo se in blagoslavljujejo svojega velikega in mogočnega Stvarnika in Očeta; kajti tukaj smo kot živ dokaz za 'Bodi!' In tako je začensči z besedo in vračajoč se k njej dovršen cikel periode stvarstva, in pričanja se novi in večni – v Tebi in s Teboj!« Amen

Gottfried Mayerhoffer: Skrivnosti življenja (str. 78 - 82)